

GEVONDEN VOORWERPEN

Een grijsdonker wolkendek hangt dreigend boven de stad. De zon heeft zich al dagenlang niet laten zien en alles is griuw. Hij begrijpt het niet. Vanaf z'n vertrek uit zijn thuisland tot een week geleden had hij in dit vreemde land nog geen sterren gezien. Alsof God de planeet aarde voor straf in een hoekje had gezet, voor een onbekende tijd buiten het zicht van de andere planeten en sterren.

Met de wind in zijn rug loopt de jongen naar het antiquariaat. Een paar dagen geleden had hij ze voor het eerst gezien. Op een avond toen hij langsliep met zijn nieuwe moeder zag hij ze in het raamkozijn. Schitterend in het donker hadden ze zijn aandacht getrokken en hem teruggevoerd naar dat wat hij kende. In zijn hoofd had hij geprobeerd moed te verzamelen, om zijn nieuwe moeder een trekje aan de mouw van haar jas te geven, maar hij had het niet gedurfd.

Op de houten gevel van het antiquariaat staat in sierlijke letters 'Willems antiquariaat'. In de winkel slaat de klok 1 uur. Het is tijd voor de lunch. Zoals gewoonlijk eet Willem, de antiquair, aan de toonbank zijn boterham met kaas en drinkt daarbij een flink glas melk.

'Tingelingeling', de deur gaat open. Een kleine jongen, hooguit 6 of 7 jaar, treedt binnen in de stille ruimte. Willem is een lange man, grijzend bij de slapen en in de herfst van z'n leven. Zijn ogen kruisen die van de jongen. De inval van het licht accentueert het zachte gezichtje. Op zijn jas prijkt een naamplaatje met 'Jantje' erop. De oer-Hollandse naam strookt niet met z'n uiterlijk. Hij heeft geen blonde haren, noch blauwe ogen of een

blanke huid. Op zijn rug draagt hij een rugzakje van doorschijnend plastic.

De ogen van de jongen tasten alle hoeken van de kamer af en stoppen dan. Hij loopt naar het raamkozijn. Geld heeft hij niet, hij pakt gewoon wat daar ligt en stopt het in zijn doorzichtige rugzakje, een pakje glow-in-the-dark sterretjes.

Met een leeg gevoel kwam hij zojuist binnen. En nu is hij vervuld met een warmte door het weerzien. Eerst voelde hij zich afgesneden van alles wat hij kende en net als een plantje, gestekt en verkast naar nieuwe bodem, vervreemd. Hij moest nog wennen aan de omgeving, de eetpatronen, de mensen en de frisse Hollandse lucht. Alles om hem heen had een andere identiteit aangenomen. De mensen, dieren, planten en ook de lucht hebben voorgoed gedag gezegd. Op de plek waar hij eerst woonde, heerste eenvoud en rust. En 's nachts, als de schitterende sterren aan het firmament stonden, werden zowel zijn troosteloze gemoedtoestand als de nachtelijke hemel verlicht.

'Tingelingeling', de deur klappt achter hem dicht. Willem kijkt door het raam de jongen na. Hij was niet in staat om zijn eigendom terug te eisen. Hij wilde het ook niet. Buiten pakt de jongen de sterretjes en gooit ze de lucht in. Lachend en schreeuwend juicht hij de vliegende sterren toe. Iets verder vallen ze verspreid over de straat op de grond. De wereld staat op zijn kop. Hemel en aarde hebben van plek gewisseld. Daar op de plek van de sterretjes zal hij beginnen zich te wortelen, om er nooit meer uitgehaald te worden.

Beeld: Eliza Bordeaux